

Централна България (със 70,2 %).

– През втория разглеждан период, след Втората световна война до 1989 г., броят на ромското население отново нараства с близо 100 % (92 %), като в сравнение с предишния период най-голям прираст бележат (с над 120 %) Североизточна, Югоизточна, Южна Централна България и подобно на предишния период, и Югозападна България. Незначително увеличение (с под 30 %) е отбелязано в Северна Централна и Северозападна България, където се намират и повечето общини, които показват намаляване на броя на ромите. Най-високи стойности на средногодишния им темп на прираст (над 5%) отбелязват общините, попадащи в Южна Добруджа, прилежащи към Варненската агломерация, Бургаско, Ямболско, Старозагорско, Пловдивско, повечето общини в Лудогорието, Западна Стара планина, и крайните западни части на Западна Дунавска равнина.

– През третия разглеждан период – от 1992 г. до 2011 г., се открояват два подпериода: от началото на 90-те години до края на ХХ в., който се характеризира с бързо нарастване на броя на ромите в страната, и от началото на ХХІ в., който се отличава с неговото намаление. За сравнение, ако вземем началното (1992 г.) и крайното преброяване (2011 г.) на разглеждания период, отново се наблюдава нарастване на броя на ромското население в южните части на страната, а намаление – в Северна България, с изключение на някои общини в Западна Стара планина, по пътя София–Плевен, придунавските общини на север от Плевен и отделни общини в Лудогорието. В Южна България преобладаващата част от общините показват положителен темп на прираст, с изключение на общините от Централните и Източните Родопи, някои общини от Югозападна България и общините между Пловдив и Стара Загора.

– През целия период от Освобождението (1878 г.) до последното преброяване на населението през 2011 г. ясно се откроява териториалната концентрация на ромското население в Североизточна и Южна Централна България, в които се формира половината от ромското население в страната. С най-малка териториална концентрация се отличават Югозападна, Северна Централна и Югоизточна България, в които ромите не надвишават 15 % от общия им брой. Северозападна България заема междинно положение. Подобно на тенденциите в развитието на селищата, и в концентрацията на роми в отделните части на страната се отчитат два периода – до началото на 90-те години и след тях. До началото на 90-те години не настъпват съществени изменения в концентрацията на ромско население, с изключение на намаляването